

XIV C 400/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marcin Garcia Fernandez

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Krygiolka

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2019 r. w Pile

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w W.

przeciwko Szpitalowi (...) w P. im. S. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Szpitala (...) w P. im. S. S. na rzecz powoda (...) spółka z o.o. w W.:

1) 76.360,30 zł (siedemdziesiąt sześć tysięcy trzysta sześćdziesiąt złotych trzydzieści groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot:

a) **12.700,80 zł od dnia 11 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty,**

b) **1.806,62 zł od dnia 12 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty,**

c) **7.897,82 zł od dnia 19 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty,**

d) **8.416,22 zł od dnia 2 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty,**

e) **7.897,82 zł od dnia 7 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty,**

f) **8.157,02 zł od dnia 16 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty,**

g) **6.350,40 zł od dnia 29 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty,**

h) **9.914,40 zł od dnia 5 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,**

i) **13.219,20 zł od dnia 12 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,**

2) 1.545,27 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści pięć złotych dwadzieścia siedem groszy),

II. kosztami procesu obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od niego na rzecz powoda 10.067,40 zł.

SSO Marcin Garcia Fernandez

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. w pozwie z 12 marca 2019 r. wniosła o zasądzenie od pozwanego Szpitala (...) w P. im. S. S. na swoją rzecz kwot 76.360,30 zł z ustawowymi odsetkami w transakcjach handlowych od kwot i dat szczegółowo w pozwie wskazanych do dnia zapłaty i 1.545,27 zł oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że 20 listopada 2017 r. w trybie przetargu nieograniczonego zawarła z pozwanym umowę nr (...). Jej przedmiotem była sprzedaż towarów medycznych. Zgodnie z umową, pozwany faksem składał zamówienie na towar, który ona dostarczała wraz z fakturą. Dostarczone pozwanemu towary zostały przez niego odebrane bez zastrzeżeń. Mimo upływu terminów płatności, pozwany nie uiścił należności w łącznej wysokości 76.360,30 zł. Kierowane do niego wezwania do zapłaty były bezskuteczne. Kwoty 1.545,27 zł żąda tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności stosownie do art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Składa się na nią równowartość 40 euro i 9 niezapłaconych faktur. Roszczenie to powstaje bez względu na to, czy koszty odzyskiwania należności zostały faktycznie poniesione.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 8 kwietnia 2019 r. Sąd zasądził dochodzone pozwem roszczenia (k. 65). Od tego nakazu pozwany wniósł sprzeciw, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu podniósł, że pozew został złożony przedwcześnie, gdyż strony uzgodniły przesunięcie terminów płatności. Ponadto jest on podmiotem leczniczym, niebędącym przedsiębiorcą. Jest też podmiotem finansów publicznych, co oznacza, że w sprawie nie mają zastosowania przepisy ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, a to na podstawie jej art. 3 ust. 3. Dlatego żądanie zwrotu kosztów odzyskiwania należności jest nieuprawnione (k. 68).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W umowie nr (...) z 20 listopada 2017 r., zawartej przez pozwanego szpital z powódką, której oferta została wybrana w trybie przetargu nieograniczonego na dializatory oraz inny sprzęt medyczny jednorazowego użytku, powódka zobowiązała się zaopatrywać pozwanego w okresie od 20 listopada 2017 r. do 19 grudnia 2018 r. w sprzęt jednorazowego użytku, którego asortyment, ilość i ceny zostały wskazane w załączniku do umowy. Powódka zobowiązała się dostarczać towar w sposób szczegółowo w umowie określony i przenosić jego własność na rzecz pozwanego, natomiast pozwany zobowiązał się odbierać towar i płacić za niego po dostarczeniu każdej partii na podstawie faktury i dowodu dostawy, przelewem na konto powódki w ciągu 60 dni od dnia doręczenia faktury.

W umowie nr (...) z 26 października 2018 r. zawartej przez pozwanego szpital z powódką, której oferta została wybrana w trybie przetargu nieograniczonego na dializatory oraz inny drobny sprzęt medyczny jednorazowego użytku, powódka zobowiązała się zaopatrywać pozwanego w okresie od 26 października 2018 r. do 25 kwietnia 2020 r. w sprzęt jednorazowego użytku, którego asortyment, ilość i ceny zostały wskazane w załączniku do umowy. Powódka zobowiązała się dostarczać towar w sposób szczegółowo w umowie określony i przenosić jego własność na rzecz pozwanego, natomiast pozwany zobowiązał się odbierać towar i płacić za niego po dostarczeniu każdej partii na podstawie faktury i dowodu dostawy, przelewem na konto powódki w ciągu 60 dni od doręczenia faktury.

Na mocy powyższych umów powódka dostarczyła pozwanemu na jego zamówienie dziewięć partii sprzętu medycznego za kwoty: 12.700,80 zł, której termin płatności przypadał na 10 grudnia 2018 r., 1.806,62 zł, której termin płatności przypadał na 11 grudnia 2018 r., 7.897,82 zł, której termin płatności przypadał na 18 grudnia 2018 r., 8.416,22 zł, której termin płatności przypadał na 1 stycznia 2019 r., 7.897,82 zł, której termin płatności przypadał na 7 stycznia 2019 r., 8.157,02 zł, której termin płatności przypadał na 16 stycznia 2019 r., 6.350,40 zł, której termin płatności przypadał na 29 stycznia 2019 r., 9.914,40 zł, której termin płatności przypadał na 5 lutego 2019 r., 13.219,20 zł, której termin płatności przypadał na 12 lutego 2019 r. Powódka doręczyła też faktury za te towary. Pozwany nie zapłacił za nie w umówionym terminie. W związku z tym powódka wzywała go do zapłaty, ale bezskutecznie.

(twierdzenia powódki nie zaprzeczone przez pozwanego a znajdujące potwierdzenie w umowach z 20 listopada 2017 r. i 26 października 2018 r. z załącznikami, k. 14-19 oraz w zamówieniach, fakturach i dowodach dostawy, k. 20-46, wezwaniach do zapłaty, k. 47-49)

Powyższy stan faktyczny Sąd przyjął bez dowodów na podstawie twierdzeń powódki. Zgodnie bowiem z art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Pozwany nie wypowiedział się o twierdzeniach powódki stanowiących podstawę faktyczną jej roszczeń. Dotyczyły one faktów, o których pozwany musiał mieć wiedzę, więc mógł się o nich wypowiedzieć. Treść jego sprzeciwu od nakazu zapłaty wskazywała na to, że nie było jego intencją im zaprzeczać, gdyż powołał się w nim na prolongatę terminów płatności, które wskazał powód. Stanowiło to milczące potwierdzenie faktu zawarcia umów, dostawy towarów o wartości powoływanej przez powódkę i obowiązku zapłaty za nie. Poza stanowiskiem pozwanego, na prawdziwość faktów zgłoszonych przez powódkę wskazywały dokumenty, których odpisy dołączyła ona do pozwu.

Podkreślenia przy tym wymaga, że jako objęte twierdzeniami powódki Sąd uznał także okoliczności nie wysłowione wprost w pozwie, ale wynikające z przedłożonych wraz z nim dokumentów. Niewątpliwie bowiem ich funkcją było nie tylko wykazanie twierdzeń powoda, ale również ich skonkretyzowanie i uszczegółowienie.

Sąd zważył, co następuje:

Powódka dochodziła zaspokojenia swoich wierzytelności wynikających z zawartych z pozwanym umów nr (...) z 20 listopada 2017 r. oraz nr (...) z 26 października 2018 r. Na mocy tych umów pozwany otrzymał na własność zamówione partie określonego sprzętu medycznego i zobowiązał się do zapłacenia za niego ceny sprzedaży na ustalonych warunkach. Zgodnie z art. 354 § 1 k.c., dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Zatem dochodzone przez powoda roszczenie o wykonanie umów przez zapłatę ceny sprzedaży kreowała ich treść.

Przeciwko roszczeniu powódki o zapłatę ceny sprzedaży pozwany podniósł jedynie zarzut, że powódka udzieliła mu zwłoki. Powódka zaprzeczyła twierdzeniom pozwanego w tym zakresie, co obligowało tego ostatniego do przedstawienia dowodów (art. 6 k.c.). Ponieważ tego nie uczynił, zarzut pozostał nieudowodniony a roszczenie o zapłatę ceny podlegało uwzględnieniu.

Powódka domagała się także odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych z powodu opóźnienia pozwanego w zapłacie ceny oraz rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, o której mowa w art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Pozwany zarzucił, że ta ostatnia ustawa nie ma w sprawie zastosowania z powodu wyłączenia przewidzianego w jej art. 3 pkt 3.

W myśl art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, jej przepisów nie stosuje się do umów, których stronami są wyłącznie podmioty zaliczane do sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych. Niewątpliwie pozwany jest takim podmiotem, ale równie niewątpliwie jest, że powód nim nie jest (por. art. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych i k. 8). Tymczasem art. 3 pkt 3 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych przewiduje wyłączenie jej przepisów tylko, jeśli obiema stronami umowy dwustronnej są podmioty zaliczane do sektora finansów publicznych. Także więc ten zarzut pozwanego nie mógł być skuteczny.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie; 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Z dokonanych ustaleń wynikało, że oba te warunki zostały spełnione, zatem powodowi należały się odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych zgodnie z żądaniem pozwu, czyli od pierwszego dnia po upływie terminów płatności za poszczególne partie towarów.

Stosownie do art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. W sprawie zostało ustalone, że powódka sprzedała pozwanemu dziewięć partii towarów, za które wystawiła także liczbę faktur. Pozwany nie zapłacił wynikających z nich należności w umówionych terminach, w związku z czym powód uzyskał prawo do odsetek, o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Zostały więc spełnione wymogi powstania po stronie powódki roszczenia z art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Terminy płatności poszczególnych faktur przypadały w grudniu 2018 r. oraz w styczniu i lutym 2019 r. Ogłaszany przez Narodowy Bank Polski kurs euro wynosił: 30 listopada 2018 r. 4,2904 zł, 31 grudnia 2018 r. 4,3000 zł i 31 stycznia 2019 r. 4,2802 zł. Zatem powodowi przysługiwały rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w wysokości po 171,62 zł w przypadku pierwszej, drugiej i trzeciej dostawy towarów, po 172 zł w przypadku czwartej, piątej, szóstej i siódmej dostawy oraz po 171,21 zł w przypadku ósmej i dziewiątej dostawy. Suma tych należności daje 1.545,28 zł, czyli tyle, ile powódka żądała (a nawet o grosz więcej). Dlatego także to jej roszczenie było uzasadnione.

Z tych przyczyn Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego, jako przegrywającego proces. Na koszty te składały się opłata od pozwu 3.819 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda 5.400 zł i wydatki nakazanego przez Sąd jego stawiennictwa na rozprawie 831,40 zł (229 zł koszt noclegu plus 602,40 zł koszty dojazdu przy przyjęciu stawki 0,60 zł za kilometr i 502 km odległości od siedziby kancelarii do siedziby Sądu).

SSO Marcin Garcia Fernandez